

givningen for den kommende Tid saaledes, at Hjælpekasserne kan fyldestgøre deres humane Opgaver, men at Administrationen af dem holdes indenfor de Rammer, som Hjælpekasselovgivningen har fastsat.

Endelig bør ærede Medlemmer ikke glemme, at det er for Finansaaret 1922—23, at denne Maksimalgrænse fastsættes. Det er mit Haab, at det skal vise sig, at vi kan komme endnu længere ned, saa at den forholdsmæssige Maksimumsgrænse, som vi tidligere havde, kan blive fastholdt. Jeg mener, at det, der her bydes paa, er væsentlig mere, end 250 000 Kr. var i 1914, og jeg tror, at det ærede 8de Medlem for 1ste Kreds skal faa vanskeligt ved at bevise det modsatte. Men det er jo kun for 1922—23, at denne Bestemmelse skal gælde, og vi vil da ad Aare faa Lejlighed til paa ny at tage Spørgsmaalet op. Jeg haaber, at det til den Tid skal vise sig, at de Bestræbelser, man gennem dette Lovforslag søger at udfolde, har sat god Frugt.

C. F. Sørensen: De faldne Udtalelser giver mig kun Anledning til to korte Bemærkninger, den ene til det ærede 3die Medlem for 5te Kreds (J. Chr. Møller), som atter udtalte, at der er mange Fag, i hvilke der ikke er stor Arbejdsløshed. Det er en underlig Tale, synes jeg, thi det er noget, vi alle ved. Men vi ved ogsaa alle, at der er mange andre Fag, hvor der hersker stor Arbejdsløshed, og vi ved alle — i hvert Tilfælde burde det ærede Medlem, som er Ordfører i denne Sag, vide det —, at der er 25 000 Arbejdere, som har opbrugt al deres Understøttelse, som altsaa er henvist til Hjælp enten fra Familie, eller hvor de ellers kan faa den, altsaa faar de allervanskeligste Vilkaar at leve Livet under.

Naar den højtærede Minister siger, at han endnu savner Beviser for, at den Situation, vi lever i, er en anden end i tidligere Aar, vil jeg minde Ministeren om en engelsk Admiral, der hed Nelson, som, da han fik Ordre fra Admiralskibet til at stryge Flaget, satte Kikkerten for det blinde Øje og sagde: Jeg ser intet.

Veistrup: Den højtærede Minister var enig med mig i, at man ikke kunde paa-staa, at Hjælpekassebestyrelserne havde kastet Pengene i Grams, men, fjøede Ministeren til, de har udvidet Hjælpekassevirksomheden i meget høj Grad. Dette er ganske sikkert rigtigt. Det har man gjort, hvor Nødvendigheden bød at udvide Virksomheden, men sikkert ikke ellers. Jeg

tror oven i Købet, at man ikke til enhver Tid fra Hjælpekassernes Side har opsøgt Trangen, men at man i mange Tilfælde har ventet, til Nøden har banket paa Døren. Man har sikkert ikke været god-gørende, men har hjulpet der, hvor Nødvendigheden har budt at hjælpe. Den højtærede Minister udtalte, at der kan komme Tilfælde, hvor den Løn, som de paagældende faar, nødvendigvis maa suppleres op ved Hjælp af Hjælpekasseydelse. Der er altsaa ingen Uenighed om, at hvor Lønnen ikke er tilstrækkelig, eller hvor der indtræffer Sygdom, vil man være i Stand til at hjælpe gennem Hjælpekasserne. Men saa sagde Ministeren, at det ikke var Mening, at der skulde være fortløbende Tillæg til Arbejdsløshedsunderstøttelse eller lignende. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om der foreligger noget af den Natur, at hvor Arbejdsløshedsunderstøttelsen ikke har været tilstrækkelig, man da har ydet Hjælp af Hjælpekassen, altsaa fortløbende Hjælp til Supplering enten af Lønnen eller af Arbejdsløshedsunderstøttelsen.

Den højtærede Minister mente fremdeles, at de Tal, han nævnte, har megen Betydning. Jeg har sagt, at det forekommer mig ikke, dette er rigtigt. Men dersom den højtærede Minister mener, at de Tal er meget talende, og oven i Købet mener, at naar han nu tilbyder en Million, skulde det være fuldt ud tilstrækkeligt, forstaaer jeg ikke, hvorfor der skulde være nogen Ængstelse ved at gaa til et højere Beløb. Jeg tror ikke, man kan mene, at hvis der blot fra Statskassens Side er til-sagt Villie til at yde et højere Beløb, skulde Hjælpekasserne være flotte og sige: Saa bevilger vi saa meget mere. Jeg mener, at Hjælpekasserne nok skal vide at administrere saa økonomisk som overhovedet muligt, og derfor nærer jeg ingen Ængstelse for at gaa noget højere. I hvert Fald forekommer det mig rigtigt, indtil Forholdene trækker sig noget mere i Lave, at blive staaende ved den nuværende Ordning, saaledes at Hjælpekasserne faar Lov til at fortsætte deres Virksomhed uantastet og faar en Trediedel refunderet. Hjælpekasserne bør fremdeles opfylde de humane Opgaver, som en Gang er stillet dem, og jeg tror, at man, hvis man vedtager dette, i Kraft af senere Tidens Lovgivning vil være i Stand til at lægge dem Hindringer i Vejen. Det vil vi fra vor Side ikke være med til.

Hermed sluttede Forhandlingen.